

L'ESPORT CATALA

Nº 1

ANY I • 7 D'ABRIL • 1925.

EL PARTIT STADIUM - BARCELONA

En Piera va ésser un perill constant per a la porta aragonesa. En el gravat se'l veu en una de les seves arrencades perilloses, mentre el mig contrari resta impotent per a deturar-lo

TRIOMFS DEL

en l'any 1925

1 de març

Carrera Costa Argenteuil

Sortida parada: 1.800 m. de pendent
d'un 8 per 100 amb 5 viratges
 (Gran Sport)
Ducat
Temps 1,35 minuts
(Bat de 18 segons el record de 1924)

15 de març

Cursa Costa d'Amèlie les Bains

 (Sport)
Dupong

Primer absolut

29 de març

Proba de regularitat del R. M. C. de C.

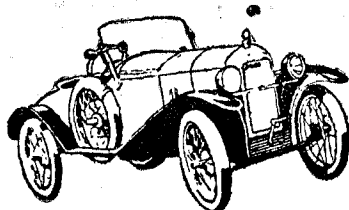
55 concursants
i entre ells dos

Inscrits, obtenen
medalla d'Or

(La màxima recompensa)

Joan Rocha - 3 places Bonaventura Blay - 4 places

Agència exclusiva per a Catalunya:

Diagonal, 456 **Joan Rocha** Telèf. G. 1673AGENCIA EXCLUSIVA
PARA CATALUÑA Y
BALEARES**AMILCAR****J. ALVAREZ y C., S/C**
Provenza, 185

CILINDRADA 750 C. C.

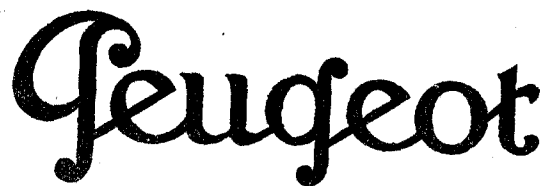
El terror de l'autòdrom
de Brooklandsen la segona prova que pren
part aquest any de 1925, or-
ganitzada pel R. M. C. de C.

El 29 de març

obté altre grandios triomf

Amb un sol cotxe inscrit con-
segueix la màxima recompensa
MEDALLA D'OR

Cotxes entrega immediata

Agència J. SUBIRANASALÓ DE VENDES I EXPOSICIÓ:
CLARIS, 75 - TELÈFON G. 1563AUTOS
MOTOS
CICLES

CUENTA-KILOMETROS
CUENTA-REVOLUCIONES
RELOJES
ELEVADORES DE GASOLINA**O.S.**

CONCESIONARIOS EXCLUSIVOS PARA ESPAÑA

E. y J. PUJOL XICOY
Clarís, 103 - Telèf. G. 371 - BARCELONA

Redacció:
Barbarà, 11° y 13

L'ESPORT CATALA

Telèfons 1316 A. i 1451 A.
Adressa telegràfica: VIBERNA

ANY I - BARCELONA 7 D'ABRIL DE 1925

Preus de subscripció:

BARCELONA

Pessetes 3,50 al trimestre

CATALUNYA

Pessetes 3,75 al trimestre

Número solt: 30 cèntims

EN COMENÇAR

La crida que encara no fa dos mesos adre-
sàrem a l'opinió esportiva catalana damanant-li
el seu concurs per a la publicació d'un periòdic
d'esports redactat en la nostra llengua, ha estat
atesa a bastament i l'aparició d'aquest primer
número de "L'ESPORT CATALA" n'és la
prova més clara.

"L'ESPORT CATALA" neix, doncs, de la
voluntat d'aquests esportius que responen cor-
ralment a la nostra crida han depositat en nos-
altres llur confiança.

Les nostres primeres paraules han d'ésser,
doncs, d'agraïment envers aquests esportius,
com també envers els periòdics catalans que ens
han cedit espontàniament les seves pàgines per
a exposar els nostres projectes. Els diaris de
Barcelona "La Publicitat" i "La Veu de Ca-
talunya" han fet en aquest sentit, i cal consi-
gnar-ho, molt més del que podíem esperar i pot
ser molt més d'allò que nosaltres mereixíem.
A tots, ho repetim, gràcies!

Tot ens indueix avui a creure que el corrent
d'adhesions i simpaties que va desvetllar la
nostra crida, no s'entroncarà i que ben aviat
"L'ESPORT CATALA" podrà restar a co-
bert de les vicissituds econòmiques de tota re-
vista jove, gràcies a la cooperació entusiasta
dels seus lectors, desmentint d'aquesta manera
aquells que en parlar-los de la publicació d'un
periòdic d'esports redactat en català pronostiq-
uen tot seguit la seva fallida.

No creïem en llençar aquest primer número
de "L'ESPORT CATALA" l'haver de formu-
lar un programa. El nostre programa va que-
dar ja sintetitzat quan escullírem els mots que
formen la nostra capçalera.

Altrament hem d'afegir que "L'ESPORT
CATALA" estarà principalment redactat per
periodistes, per vells periodistes i periodistes
novells, enamorats de la seva professió. I que
en les seves columnes trobaran el ressò ade-
quat totes els manifestacions de l'esport que es
practiqui a Catalunya, procurant ensems estar
atents a allò que d'altres països pugui tenir
per a nosaltres un veritable i positiu interès.

En complir amb el tradicional costum de sa-
ludar des d'aquestes columnes a tota la premsa
en general, tenim un veritable plaer en diri-
gir-nos, principalment a la premsa redactada
en la nostra formosa llengua catalana, oferint
el nostre modest però entusiasta i incondicional
concurs per a tot allò que tendeixi al seu en-
lairament.

LA REDACCIÓ

CATALA
el teu diari és
La Publicitat

REMARQUES

Si l'esport no fós primerament i per
damunt de tot un mitjà de millorament
social, no valdria pas la pena que ens en
ocupessim.

HENRI DESGRANGE

Quant més dèbil és el cos, més ens
mana. Quant més fort, més ens obeeix.

ROUSSEAU

L'esport deu ésser internacional a fi
d'acostar els pobles i les races, però és
també necessari que les multituds que
assisteixen als matches internacionals dei-
xin en els guardarobes llurs bastons,
llurs paraigues i llur xovinisme.

H. DECOIN

Durant una sessió d'entrenament, a França, els
futbolistes uruguais Petrone i Romano arribaren a les
mans. La cosa no va tenir en si una gran importàn-
cia, però la notícia va adquirir tal divulgació, que
un dels directius que acompanyen l'equip nacional
de l'Uruguay es cregué obligat a fer a un periodista
les següents declaracions:

"Els nostres joves tenen la sang valenta, i quan
arriben a les mans nosaltres preferim deixar-los fer,
esperant pacientment que es calmin."

"A casa nostra, tanmateix, en el terreny esportiu
i per tot arreu, els matches de boxa improvisats no
són rars. En els camps d'esport estan, com qui diu,
reglamentats, perquè hom ha adoptat suara el cos-
tum de donar guants de boxa als combatents abans
de lliurar-los l'un a l'altre. Aquests combats prenen,
doncs, el caire de combats regulars, i hom nota des
que aquest costum ha estat implantat, que les disputes
ja no es liquiden a ganietades o a trets."

A "La Vanguardia" de dimarts passat es publicà
el següent anunci:

"Futbolero cesante con mucha actividad y pocas
pretensiones, desea jugar en cualquier equipo. Diri-
girse por escrito a J. P., calle Amalia, 29 (carbone-
ria), no confundirse."

En Paco Brú protestava de què algú hagués pogut
suposar que el "cesante" procedís de l'Espanyol.

Els periodistes parisencs, més afortunats que els de
Barcelona, han tingut darrerament ocasió d'esplaiar-se
llargament amb motiu del duel Lucien Gaudin i Ar-
mand Massard, que són allò que se'n diu dos "asos"
de l'esgrima. A En Gaudin se'l considera el més hà-
bil tirador a floret que existeix en tot el món. En
Massard és la "segona espasa de França". En aques-
tes condicions, el duel—provocat per una qüestió de
rivalitat esportiva post-olímpica—va resultar un
match d'esgrima sensacional.

Aquí quan tan rarament es presenten aquestes sen-
sacionals emocions d'un combat a sang, hom ha d'as-
sabentar-se'n com si es tractés d'un acte immoral.

Com si un "sablazo" més o menys, fés escriure a
ningú! Perquè en honor a Gaudin, Massart i tots els
esgrimistes, no cal pas confondre aquest noble esport
amb el del cop de saore tan en boga entre els naturals
de certes viles i ciutats.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER

LA CENSURA MILITAR

Fa poc més de vuit dies que Paddock i Murchinson,
els famosos sprinters americans, varen embarcar-se a
Sant Francisco de Califòrnia per a fer un viatge-
tourné per diversos països d'Europa i Asia, que du-
rarà d'ecinc a sis mesos. L'"American Athletic Union"
ha donat el seu consentiment a aquesta tournée. Ara
bé, com siga que els esmentats no compten personal-
ment amb bens de fortuna per a permetre's el luxe
de tant llarg viatge, a fi i efecte de salvaguardar llur
amateurisme immaculat han hagut d'adoptar a corre-
cuta una professió. Així doncs, Paddock escriurà
articles per a una gran revista, i Murchison vendrà
impermeables.

Decididament, aquests americans són encisadors!

Què hi fa que dos boxadors s'hagin batut amb
coratge? Què hi fa que durant deu o més round
hagin tots dos patit de valent i que fins hagin tacat
amb gotes de llur sang el sol i les cordes del ring?
Llur esportivitat els obliga, finit el match, a recon-
ciliar-se, a allargar-se les mans, a entrebesar-se...

Això darrer, però, acaba d'ésser interdit a França,
vist que tan bell costum (que molts boxadors cata-
lans anaven insensiblement adoptant) constitueix, si
bé es mira, un veritable perill per a l'higiene, ja que
essent la boca el conducte de mantes enfermetats, el
besar un rostre sovint ensaginat, pot ésser la causa
de diversos contagis.

Es de creure que tanmateix l'interdicció no donarà
lloc a falses interpretacions i que el fins a cert punt
tranquil·litzador costum de la reconciliació no en pa-
tirà.

Cada vegada que hom llegeix la premsa esportiva
d'Espanya, esta embadalit de la coincidència que de-
mostren els "crítics i tècnics" en les denominacions
zoològiques. Rar és el diari bilbaí que no us parli de
"los leones del Norte". Si és de València, escriurà
"los leones de Mestalla"; un corresponent murcià, re-
ferint-se als jugadors telegrafiava al seu diari "enco-
rajant-se como leones"; a Sevilla us parlaran de
"fiera leonina", i així tot per l'estil.

En aquestes condicions no és d'estranyar que la
Junta del "Barcelona" vulgui prevenir-se quan envia
els seus jugadors a fora. Perquè cal convenir que
en el futbol peninsular potser abunden massa els si-
mils animalistes. Suara que ja sabem que el lleó no
sol ésser com el pinten.

La Veu de Catalunya
Rotatiu català
Dues edicions diàries

A propòsit dels partits amb els uruguais

Recordant les jornades olímpiques. — Qui són els footballers que arrengrarà el «Nacional» de Montevideo. — Diferències entre el joc uruguai i l'argenti

Arran de l'actuació dels uruguais en l'Olimpiada de París, s'els prodigaren els elogis més fervorosos i llur triomf adquirí caires d'apoteosi inversemblant. Una nodrida representació de la crítica deportiva d'ambdós continents excel·lí en encomiar llur tasca, encarnada en un fei xde qualitats singulars que donaven una modalitat pròpia a llurs jugades. Dins hi hagué crític que, portat d'un entusiasme quelcom irreflexiu, afirmà, amb risc de son prestigi, que la selecció uruguai era l'únic equip que es presentà a l'Olimpiada, car els altres eren solament ombres d'equips.

Han passat uns mesos i el temps sembla que ha esvaït per complet el record de les jornades gloriuses dels campions mundials.

Un nou conjunt, si no tan complet com aquell, format en la mateixa escola i integrat per alguns dels mateixos homes, tornà a creuar l'Atlàntic per presentar-se altra volta a l'estadi teatre de llurs gestes. Sembla, però, que en aquesta ocasió els comentaris no els han estat plenament favorables ni l'elogi ha brotat amb tanta espontaneïtat.

I és natural que així sigui. Hom recorda encara la fe amb què aquells xicots disputaren tots els encontres i la voluntat i les energies que esmerçaren, car no en va era per a ells qüestió d'amor propi de sortir victoriosos. Emigraren de la pàtria sense gaudir el càlid homenatge de les multituds. La selecció, vist els elements amb què comptaven l'Associació i la Federació dissident, era un conjunt magre que no podia inspirar confiança als aficionats uruguais. No obstant, assoliren la finalitat desitjada; el triomf definitiu.

Recordem un detall que demostra a bastament l'espirit amb què aquells jugadors sentien al camp. Era minuts abans de començar el partit amb Iugoslàvia; el president de la Delegació, Dr. Martínez Laguarda, els reuní al vestuari i pronuncià un discurs de caire patriòtic que els abrondà d'entusiasme i féu espurnejar els ulls als més sensibles. Resultat que molt abans de la mitja part tenien ja 4 gols.

Els representants del club Nacional difícilment podran igualar les actuacions de la selecció olímpica. Cal tenir present que aquells passaren algunes setmanes reclusos a Argentinil, subjectes a un constant entrenament, mentre que els altres roden d'un a l'altre cap de França i cerquen amb plaer la vida dels boulevards.

Dintre poc serà possible a l'afició catalana emetre quí sobre la vàlua del futbol uruguai. No dubtem que aquest els serà plenament favorable.

S'ha dit, amb ver desconeixement, que el conjunt acoblat pel club Nacional era, no res menys, que el veritable equip nacional de l'Uruguai. Lluny, però, de la realitat semblant afirmació. Dels jugadors que dintre breus dies passara a ésser els nostres hostes solament quatre o cinc serien elegits. L'esmentat cercle ha conseguir reunir, amb tot, un onze formidable que probablement no sufrirà cap derrota en els trenta partits que disputarà per Europa.

Hem llegit també, en la premsa barcelonina, que bona part dels jugadors que presentarà Nacional han figurat sempre en l'equip del Uruguai. Cal fer constar que abans de produir-se el cisma que en altres ocasions hem comentat, els únics internacionals eren: Foglisco en la saga, Zibechi i Vanzino en la ratlla mitja i Scarone (Hector) i Romano dels davanter, essent aquests dos darrers els únics que amb caràcter efectiu ocupen, encara avui, llur lloc.

Estem plenament convençuts que aquest ambient d'incrèdula, que etorn del equip Nacional han creat alguns diaris, s'esvairà a la primera actuació car ens consta extremaran llurs esforços per a obtenir unes victòries que els retornin llur decandit prestigi.

Nacional ha estat en tota època un dels millors equips sudamericans, havent obtingut infinitat de vegades el títol de campió. Enguany ha conquerit en propietat la copa uruguia, que s'atorga al club que consegueix inscriure-hi el seu nom tres anys seguits o quatre d'alterns.

Junt amb Peñarol exercia, abans de l'escisió, una veritable hegemonia. Caldrà sols esmentar que durant moltes temporades les seleccions es formaven únicament i exclusivament amb jugadors de totes les entitats.

Alumni, de Buenos Aires, i Nacional han estat els dos únics cercles que d'ençà que juga a futbol en el Plata han assolit, en una mateixa temporada, les tres copes tradicionals que es disputen els campions Argentins i Uruguais.

Llur estil de joc és el característic de tots els equips

soluta entre defensa i atac i decisió davant la porta. Els argentins tenen una modalitat que els diferencia completament: són igualment ràpids, però no broden tant les jugades, despleguen majorment el joc per les ales i no tenen tanta precisió en el control de la bala. Físicament són més complets.

Nacional té un camp de joc magnífic en l'avinguda principal de la ciutat. Davant la tribuna, que ocupa un dels costats laterals, hi ha una extensa platea en forma d'anfiteatre. Fou allí que tingué lloc el passat campionat d'Amèrica, de tornada de l'Olimpiada.

D'entre els jugadors, els més populars són Romano i Scarone (Hector).

El primer ha estat internacional més de 50 vegades. És jugador vell, havent integrat en 1912 la selecció invencible que encara avui els aficionats recorden amb enyorança.

Com a demostració de llur popularitat caldrà solament esmentar que, anys enrera, jugà una temporada en el Boca-Juniors i l'anaren a rebre en manifestació al port. És el més tranquil, sempre té el somrius als llavis.

Scarone (Hector) és d'una nissaga de futbolistes. El seu germà Carles fou en altre temps un dels millors davanter i formava amb Romano l'ala esquerra de la selecció. Hector és actualment el més científic i perillós. El seu cercle li deu bona part dels seus èxits.

Castro cridarà molt l'atenció. És jove i li manca un braç; juga d'interior esquerra. El porter Mazali té una gran agilitat, car no en va és campió dels 100 metres. Actuà en l'Olimpiada en substitució d'En Casellas.

Foglino és un altre de la fornada antiga. Ha estat internacional unes 60 vegades. Ara ja els anys començaran pessari-li. Asispe i Tejer són dos defenses discrets; el primer prengué part en l'Olimpiada, a la qual anà de suplent. Segurament es turnaran fent parella amb Foglino.

Andrade, Zibechi i Vangino componen la ratlla de mitjos. El primer és sobradament conegut pels judicis contradictoris que ha motivat. Zibechi, que reemplacà a Vidal en algun partit de l'Olimpiada, és jove malgrat una calva prematura. Sab col·locar-se molt bé i passa perfectament; ajuda molt a l'atac i sap plegar-se a la defensa en el moment oportú. Vanzino ha estat internacional dotzenes de vegades. Era dels vitalicis, dels imprescindibles. Acostuma a secundar més la tasca dels saguers que del quintet.

Urdiarian és internacional d'ençà que Peñarol es separà de l'Associació. S'entent molt bé amb Scarone. Abans jugava al centre o d'interior. A Petrone l'han discutit molt. En tornant de l'Olimpiada, quan anava a realitzar-se el torneig americà, volien excloure-lo. Sembla que ha recuperat la forma i torna a ésser l'home perillós per la potència del xut.

Entre els suplents hi ha elements remarcables, com Barlocco, Maran i Casanello, que poden alternar amb els titulars sense temença al fracàs.

Cinc dels suplents pertanyien a la Federació dissident.

EENRIC MUR

Segons notícies que ens arriben amb posterioritat a la redacció de l'article del nostre distinguit col·laborador Sr. Mur, s'han embarcat cap a Europa els jugadors olímpics Nazzasi, Ghierra y Cea per tal de poder presentar en els partits que'l Nacional jugarà a Espanya, l'equip que conquerí a París el títol de Campió olímpic. Els esmentats jugadors arribaran a Barcelona a darrers d'aquesta setmana, podent-se arrengrar en algun dels tres partits que tindran lloc a les oCrts.—(N. de la R.)

En el pròxim número publicarem un treball sobre l'organització del futbol a l'Uruguai, del mateix autor.

MATHIS
4 marchas
4 ballestas enteras
1 chasis entero
PRATS Y VIDAL - BRUCH 140
BARCELONA

CATALANS:

Propagueu la premsa catalana

Una intervui amb el cap tècnic de l'equip uruguai

«Es a Barcelona—declara—on trobarem els adversaris més perillosos, àdhuc per a la integritat física dels nostres homes» (!!!)

A La Gazzetta dello Sport, de Milà, hem trobat una interessant intervui feta per un redactor de l'esmentat diari amb el cap tècnic de l'equip uruguai senyor De Vecchi, a Gènova, després d'un partit d'entrenament celebrat en aquella ciutat, pels seus "poulains".

En traduïm els següents paràgrafs perquè els saboregin els nostres lectors:

—S'ha dit i ho sabem—ens respon el director tècnic de l'equip uruguai—que ens podeu batre, i nosaltres som de la mateixa opinió. Per nosaltres, els encontres més difícils de la nostra tournée són els que hem de jugar a Gènova i a Barcelona. El futbol italià i el futbol espanyol són, en la seva essència, els més afins al nostre. El nostre avantatge sobre ells consisteix, més que en res, en una major velocitat de les accions, en una major virtuosisme sobre la bala i també, em penso, en una més aguda intuïció i domini de les situacions tàctiques per part de cada un dels jugadors en tots els moments de la partida. Indubtablement aquest avantatge ve del notabilíssim grau d'afiançament general del fet que tot l'Uruguai és pot dir a Montevideo. I per tant, encara que són nombrosíssims els equips de la nostra capital, el seu tipus de joc format per generacions i evolució espontània, és únic. Es perquè creiem haver endevinat des del començ, el camí just, ço és, el joc de conjunt, i no partides a batzegades, que hem arribat a assolir un grau de perfecció molt superior que no pas si hi haguessin hagut les diferències d'apreciació i d'orientacions que existeixen en altres llocs. Veieu que la millor selecció no és sempre, o almenys no és exclusivament, la que pot assegurar la superioritat esportiva d'una nació. L'Uruguai ha demostrat que Finlàndia no és una excepció. Repeteixo que les diferències entre els valors dels nostres, els dels italians i els dels espanyols em semblen poc sensibles. En aquestes condicions és la sort que moltes vegades decideix l'èxit d'un partit."

—De seguida jugarem tres partits a Barcelona, on anirem al sortir d'aquí. A la capital de Catalunya jugarem amb el Barcelona, l'Europa i un equip de la Federació Catalana. Endemés, jugarem altres partits a Madrid, Bilbao i València. Però és a Barcelona on trobarem els adversaris més perillosos, àdhuc per a la integritat física dels nostres homes. Per això vam descartar Barcelona del nostre programa preolímpic, alhora que vam jugar amb molts altres equips espanyols, contra un dels quals vam haver d'acontentar-nos amb un empat. Els partits jugats a Espanya seran arbitrats per àrbitres neutrals, italians o francesos. Restarem a Espanya fins a fi de mes, i tornarem a França per pocs dies per jugar dos partits a Burdeos i a París. Després anirem a Bèlgica, Alemanya, Suïssa, Noruega, Txecoslovàquia i Àustria, a jugar amb els millors equips o les seleccions representatives. Tornarem a París a primers de juliol, on restarem una quinzena per pur esplai. A fins de juliol ens embarcarem cap a Montevideo.

I allà—sembla que vulgui afegir—serem rebuts com quan tornàrem de París, perquè com aleshores tornarem invencuts."

Nota: Els nostres lectors podrien estranyar la coincidència de veure l'anterior intervui publicada per «partida doble». Per la nostra part, en traduir-la diumenge, ens proposàvem comentar-la, degudament perquè s'ho val; però ni el temps ni l'espai ens ho permeten de fer-ho.

Volem no obstant fer conèixer als nostres lectors les delicioses declaracions, encara que no sempre ajustades a la realitat, que en boca de l'esmentat uruguai, posa el nostre col·lega italià.

BICICLETAS
DESDE 1'50 PESETAS

R. RICO

Calle Cortes, núm. 463

D'un llibre a punt de sortir

Samitier

L'home i el jugador

Està a punt de sortir un llibre dedicat al davanter centre del F. C. Barcelona.

Apart de l'interès que en si desperten ja sempre les coses de futbol entre el nostre públic, augmentat aquesta vegada per tractar-se de manifestacions fetes per una de les primeres figures del futbol català, els informes que d'aquest llibre ens han estat donats, ens permeten augurar que algun dels seus capítols serà molt discutit i produirà comentaris, que, tractant-se de futbol, no cal dir que deuen ésser apassionats.

Els editors del llibre ens han fet la gentilesa de permetre'ns reproduir, com a llaminadura, un fragment d'un dels capítols que conté:

—A Catalunya—diu Samitier—n'hi ha pocs de jugadors complets. Jo potser diria que de jugador complet només en conec un: Zamora.

En Zamora té una concepció de joc claríssima, i mentre es va desenrotllant el partit, ell des de la porta sap per la forma com es va portant el joc, on han d'anar a parar totes les jugades. Això li permet estar més previngut que no pas un altre porter per a quan ha d'entrar en acció ell i evitar el gol.

Un jugador no és pas un home que tingui empenya, ni bon xut; que faci un joc ras de combinació precisa o un joc alt no deixant perdre mai cap pilota. Tot això seran en tot cas bones qualitats. Un jugador és l'home que empra en cada moment el joc oportú que cal, donada la colocació pròpia, la dels companys i la dels contraris; és a dir, un home que vagi seguint el joc, que quan tira la pilota cap a un indret sàpiga perquè li tira.

Un jugador, per a ésser-ho, ha de saber fer de la pilota el que vulgui. Rebre una pilota o pendre-la, fer quatre dribblings i disparar-la més o menys a ull, no dona cap resultat. Quan un té la pilota no és que hagi de pensar què fer-ne. Ja ho ha de saber abans. L'amo de la pilota, al camp, qui és? Té d'ésser-ho el jugador que la porta. No obstant, quantes vegades quan un porta la pilota ja no n'és l'amo, sino que l'amo ja n'és el jugador que té al davant i que acaba per prendre-li.

En el camp de joc, la tàctica en cada moment oportú és la que fa guanyar els partits. Ara convindrà córrer, ara no serà precis; el tacte és que un segueixi essent l'amo de la pilota. Un jugador que sempre corri, que es llençi, ademés de cansar-se inútilment, perdrà moltes pilotes; no és un bon jugador. El xut ha d'ésser precis. S'ha de saber on es xuta. Walter és un bon element; ho serà més encara. No obstant, quan Walter en una entrada de les seves llença la pilota als peus dels defenses contraris, és un escàndol que pot apuntar-se per la meua part. Què se'n treu? De què ha servit que ell pogués picar, si la pilota ha anat a poder dels contrincants?

Hi ha hagut, hi ha encara molts jugadors a Catalunya que tenen èpoques de fama. Sembla, durant una temporada, durant una sèrie de partits, que es tracta realment d'un valor positiu. Són discutits; els públics s'hi apassionen. Llavors ve que al cap de

poc temps ja la seva fama s'esmortueix. És que hi manca tot això que deia; hi manca la medulla. Podríem dir-ne "fenòmens apagats". Els que s'hi havien entusiasmat diuen: —Amb aquest xicot m'hi he engaiat. Se'l veia amb tanta empenya...! Tenia tan bon xut!— I és que no n'hi ha prou amb l'empenya i amb el xut. Calen altres factors.

A Catalunya ara estem en una època de crisi de dribladors. Tenim bons jugadors de la passada, però en tenim pocs que dominin el dribbling. I jo que entenc que el joc ha d'ésser ràpid, crec que cal que surtin dribladors que sàpiguin fer de la pilota el que vulguin. Estem presenciant un cultiu preciosista de la passada, i el joc es va fent lent i les millors jugades moren a la ratlla dels defenses.

Per a la formació d'un bon jugador és essencial en primer lloc dominar molt la pilota; cal aprendre-hi els bots que fa i saber-ne els efectes i els desefectes. Un jugador que no sàpiga això, ja pot plegar.

Cal ademés veure jugar molt. Jo he vist jugar una quantitat molt gran de partits. No hi ha res que ensenyi tant com això. En tots els partits hi ha coses interessants a observar per a un jugador que vulgui ésser-ho de debò.

ORQUESTINA JAZZ - BAND
GATTZ - HARRA
Per contractes: JOAN REYNÉS, Tapineria, 35, 1.er

El darrer partit dels «all-blacks» a Europa

L'equip que ha sabut trobar més perfectament l'homogenitat
Els mètodes de l'atac zelandès
El dupte de la superioritat mundial en rugby

El càntic guerrer dels «all-blacks»

Un telegrama de Wellington anuncia la tornada del famós equip nacional de Nova Zelanda. La rebuda feta als equippers ha estat la que es mereixia una "tournée" triomfal d'aquesta mena: 30 partits jugats a Europa, han constituït altres 30 victòries.

Aquest telegrama porta a la nostra memòria, el darrer match que jugaren els famosos "all blacks" a Europa. Va ésser a la capital del Llenguadoc el dia 19 de gener últim, constituïnt de fet, un apoteòsic comiat d'aquells quinze diables que durant vuitanta minuts varen jugar un "hand-ball" admirable en tots sentits. Un rugby totalment nou i desconegut per a nosaltres.

La màquina perfecta

Una de les coses més colpidores és l'art que presenten el zelandesos en saber donar a un joc tan dur de per si, aquella sensació de normalitat, de correcció extremada, desprovist de duresa. I el secret d'aquesta admirable tècnica no rau pas precisament en la magnífica corpulència dels seus individus, ni tampoc en el formidable control de la bala; no és tampoc en la

velocitat (els "all blacks" individualment, no constitueixen pas un equip ràpid) ni en el pes del seus avanters. Cal buscar-lo en el formidable engranatge d'aquell equip que a tota hora dona la sensació de "màquina perfecta". No són quinze unitats, sino quinze peces que es mouen acompanyadament i que es completen unes a altres.

Els francesos—únics rugbymen que coneixem—com a bons llatinos recolzen tot llur estorç en l'acció individual; en els zelandesos, l'individu (algun d'ells molt notables) s'esfuma davant l'obra del conjunt. No meravellen pels seus "sprints" ni els seus placatges tenen l'acritud que la impotència dona molt sovint al "rugbyman". Llur joc es concis, sobri, elegant; en ells desapareix tot l'instint de brutalitat, destacant-se, pel contrari, aquell esperit de cavallerositat sense el qual l'esport no pot capir-se dignament i menys encara quan es tracta d'esports violents.

Veient actuar els zelandesos, compreguem per primera vegada perquè es el rugby d'entre els esports atlètics, el més preferit a les universitats i als "colleges" d'Anglaterra. Perquè el rugby pràcticament no pot ésser jugat més que per "gentlemen".

La tàctica genial de l'atac "all-black"

Els "all blacks" d'enguany han renovat senzillament les gestes dels seus predecessors en 1906. Han fet 28 partides a la Gran Bretanya i dos a França. Han guanyat sempre i en l'única jornada que bordejaren la deserta, va ésser contra els universitaris de Cambridge (5 a 3), match, segons els poc encomiàstics cronistes anglesos, d'una forta emoció, és que finalment l'aginat dels zelandesos reeixí d'imposar-se als coratjosos estudiants.

En llur darrera exhibició, lluitant contra la selecció de França, els "all blacks" només desenrotllaren tot el joc, en els primers trenta minuts. Vers al final, varen refermar de nou, amb una superba manifestació, llur superioritat rotunda, aclaparant. Pràcticament no tenien adversari capaç de contrarrestar eficaçment llur joc.

I en tot moment, però, es palesava aquella genial compenetració que a l'atac ens presentava vuit homes passant-se la bala burlant sempre els desesperats esforços contraris. Els "all blacks" practiquen la passada i el dribbling d'una manera genial. Llurs passes son generalment de 10 a 12 metres, indistintament de dreta a esquerra, car l'home ja està ben segur que es troba sempre seguit pel company. Això ensems que evita molt el placatge, permet a l'individu de conservar-se més fresc i amb més gran dosi de resistència per a aguantar el cop, si aquest es produeix.

Aquesta tàctica prou sembla ésser senzilla i no obstant es de difícil execució, car com és sabut tot l'ésser i la manera de fer en el rugby—joc essencialment d'atac—està en arribar a la ratlla de "touche" contrària, sigui per l'impuls personal o fent la passada enrera.

Cal evitar doncs, costi el que costi, que s'arribi amb la bala a l'esmentada ratlla. D'aquí prové el placatge per tal de fer-li desprendre'n al jugador que la porta (principi de "l'home que és a terra ja no pot córrer"). Un sprint individual de 40 metres és difícil de reeixir davant d'un contrincant per poc llest que sigui. Així i tot, l'home que porta realitzat un semblant esforç sucumbirà sense gairebé resistència en creuar-se amb el placador que tard o d'hora ha de sorgir. Però en canvi, si aquests mateixos 40 metres van repartits entre 4 o 5 homes, escalonats en formació mestra, treuen tota la iniciativa al contrari i fan doblement eficaç l'ofensiva.

Ens aquí on es veu la formidable especialització, l'encís del joc dels "all blacks" que tant desconcerten als jugadors del camp oposat.

L'atac ha de fer-se constantment i tant se val la posició en que es trobin. Els avanters ha de mantenir-se en bloc darrera la valla, per bé que només jugui un d'ells. Ha d'ésser en formació tancada, usant dribblings ben eficaços i sense prodigar el cop de peu llarg. L'arrencada individual no ha de produir-se més que en les ocasions de desmarcament i quan existeixen les majors probabilitats d'èxit.

Aquests són els principis en que es basa tot el gran joc dels zelandesos. No són pas els promotors d'aquesta escola, però a fe, que és difícil trobar algú que pugui practicar-lo igual. I diem igual, perquè fer-ho millor, gairebé no deu pas ésser possible.

Una defensiva que no té ocasió de lluir

Ens convé, però, fer un aclariment a tot çò que precedeix i és que probablement per notable desequilibri que existia entre l'equip francès i el d'ells, la potència defensiva dels "all blacks" no es mostrà d'una faísó tan precisa. Les entremaliadures del genial Nepia (l'únic home que ha jugat els 30 partits a despit de les moltes trompades rebudes en el seu lloc d'"arriere") i els placatges dels "tres quarts" com també els seus "arrets" palesaren sempre un notable domini del joc. Cal, no obstant, fer honor a la veritat

Callicida Masó

Peus delicats

banyeu-los amb

Salinos Masó

Farmàcia:

Rambla de Canaletes, 1

deturant aquí tot altre comentari. Potser cregueren que era de llei no decepcionar massa fort el bon i entusiasta públic francès i que més valia deixar-lo en una enganyosa il·lusió, la qual cosa, després de tot, seria una bella nota d'esportivitat.

Qui son avui els millors: Zelandesos o Sud-Africans?

La nova presentació dels zelandesos a Europa ha fet escriure molt sobre la veritable supremacia del rugby mundial. Hom recorda la famosa "tourné" dels sud-africans poc abans de la guerra i es pregunta si els actuals "blacks" són o no són millors que aquells.

Una afirmació en un sentit o en un altre es fa ben difícil.

En els tres encontres que han jugat els dos equips després de la guerra, el primer va ésser favorable als zelandesos per 13 a 5. El segon ho fou als sud-africans per 9 a 5, i el darrer, jugat a la pròpia capital de Nova Zelanda, acabà amb empat a cap punt.

Hom troba justificat l'interès amb el qual s'espera la visita dels "africanders" al Continent, per al... 1926 o 1927.

El rugby, joc nacional a Nova Zelanda

La premsa europea va donar a l'ocasió tota mena de detalls sobre els homes que composaven l'equip neozelandès. Com que ni per un sol partit hom pot treure'n tantes deduccions i ensenyances i a més, com que tampoc és probable que a Catalunya podem interessar-nos de prop per aquests "asos", el pas dels quals tanta sensació ha fet, tancarem aquestes lleugeres notes amb unes poques dades que se'ns acudeixen ara d'aquells famosos footballers.

Els all blacks d'enguany constituïen un equip jove. Des de Jordi Nepia, reputat com el millor i més formidable *arrière* del món i que no arriba als 20 anys (el més jove de l'equip) a H. White, excellent davant de 30 anys i que és el de més edat, tots els restants oscil·len entre els 23 i 24 anys. Sembla que la formació d'aquest quinze motivà discussions violentes a Nova Zelanda, on se censurava l'ardidesa dels *managers* deixant postergats a vells jugadors de classe per altres, acusats d'inexperiència!

"A despit de llurs sensacionals performances—escriu un dels seleccionadors—no hi ha gran diferència entre ells i els jugadors d'un bon equip de la nostra terra, on existeixen més de 40.000 rugbymen. Però han sortit amb el propòsit ben arrelat de vèncer sempre i s'han inspirat en el "National Zeal", mots que comencen amb les mateixes inicials de la nostra terra, per a reeixir ben bé del tot.

"El rugby és tant com una religió a casa nostra—continua escrivint—. El joc s'hi considera i es tracta com un art ben vist per tothom, homes i dones, joves i vells. Altrament, el clima encoratja els exercicis robustos. Les gents ben alimentades per una nutrició sana i forta, senten el plaer de llençar-se a aquest exercici. L'equip més que per a jugar ha acudit al Regne Unit—invitat i hoste de la British Rugby Union—com a representant de la colònia i per a estrènyer els llaços que ens uneixen amb la metròpoli. El govern de Nova Zelanda, bestreu totes les despeses de la tournée, car altrament seria impossible d'organitzar-la i portar-la a terme, car donem la volta al món per complet, venint per l'Austràlia i entornant-nos pel Canadà. Quan tornarem a casa, serà justament l'època de començar de bell nou la *season*. Es a dir, que els expedicionaris hauran fet en total, tres temporades sense el mínim d'interval."

La pell blanca dels "tot negres"

Els anomenats *all blacks* disten d'ésser gent de color com podria creure's per llur denominació. Pel contrari, la blancor característica de la raça anglosaxona sobressurt vigorosament, si bé el tipus brú també és dignament representant en aquella selecció (Motia, per exemple). Del color blanc de la seva pell cap dels quarantamillars espectadors reunits a Pont-Jumeaux no va pas dubtar-ne car els zelandesos no demostraren pas gaire escrúpol en exhibir les seves... carns si alguna prenda s'esbotzava en el curs de la partida.

Llur atlètica complexió els permet de presentar-se al camp de joc—d'uniforme tot negre—sense aparatositat, sense casc-protector, sense genolleres i com disposats a començar el *fair play* d'un passatemps inofensiu.

En presentar-se i abans de començar, entonen una exòtica—diem-ne cançó—la qual acompanyen amb tota mena de gestos amb els peus i mans que no resulten pas menys sorprenents. Diuen ells que és un himne en l'antigua llengua dels Maoris, els primers pobladors de l'illa i que les generacions van trametre-se fidelment. És molt possible que així sigui, com no ho és menys que a despit de les moltes advertències fetes al públic, aquest no dissimulà pas amb ale-

gre gatzara l'efecte bon xic còmic d'aquells "crits de guerra".

Tardaran, a ben segur, molts anys en tornar a Europa els famosos *all blacks*... D'aquí allavors podrà comptar-se Catalunya entre els pobles que rebien llur visita...?

VICENS BERNADES

ESPORTIUS:

Si voleu prestar un ajut eficaç a L'Esport Català, subscriuiu-vos-hi

Des del "out" Tennis-Humor

Salut Sport Club. Torneig de parelles mixtes. Ambient casolà i acollidor. Veus... crits... rialles. El degà del Club, bo i fent aquells salts inversemblables que donen la sensació que en un moment donat el veurem anar a parar enllà dels filats de la pista, xiula a tot pulmó "La gentil Mariana", cuplet prehistòric.

Juguen a fet una colla de nois, però serven encara la raqueta a la mà, be agafada. Si els vegéssiu, malgrat els seus pocs anys, fan el seu paper, a la pista. El Salut segueix essent i serà sempre la incubadora dels "tennismen" ciutadans.

Capricis del destí. Ara sembla que tot xiscla dins un afany de renovació. Hi ha una correntia d'idees noves, però resta encara aquella idíl·lica pau característica, que fa joc amb el paisatge de la Muntanya Pelada.

Nosaltres, que cerquem un lloc propici per a cada cosa ens agradaria més que tot presenciar un partit de concurs ben familiar, que podria ésser el del matrimoni B. contra el matrimoni C. En aquest torneig hi ha la possibilitat.

Tres, sols tres "games" de silenci. Ara En B. ja no corre tant. En C. ja fa estona que no s'hi cansa. La senyora d'En B. pren la paraula. S'enfoca un tema de modes que ja no s'abandona en tot el partit. L'intercalen, no obstant, d'altres d'interès femení, per exemple: "Oye, tú; cómo andas de servicio?" "Pues mira, bastante entrenada, lo colocó un poco." "—No, chica, si me refiero al servicio doméstico." "—Ah!". Etc., etc.

Ells, mentre van tornant pilotes amb aquella dolça facilitat, es contaran els darrers acudits en voga. La pilota tindrà un moviment de va-i-vé amb una eterna solució de continuïtat. Al bo de la feina una criatura d'En B. farà una rebequeria i la mainadera s'atabalarà i se sufocarà tota.

El partit es suspendrà breus moments. Més tard serà possible una caiguda des del cim de la trona del jutge, del nen d'En C., que fa mitja hora que hi fa equilibris. Es quasi segur que fins es farà un xiribec i tot. Però no serà res i una senyora grassa que prendrà el sol beatíficament dirà unes paraules definitives: "AIXO ES SALUT".

Hi haurà un públic fet de cares simpàtiques i rialleres i de senyors reposats d'aquells que "el seu ma no vol soroll".

El sol farà l'ullet darrera un núvol, i de la pista de dalt de tot s'aixecarà cels amunt la melodia clàssica dins el xiular de l'home saltari: "¿Conocéis la gentil Mariana? ¿Conocéis la gentil Mariana?..."

FIVELLER

HOCKEY

El concurs internacional de Ginebra

El noble esport, nom que s'ha donat al nostre joc, passa en aquests moments per una de les etapes més interessants de l'actual temporada; aquest concurs ha posat el hockey com l'esport del moment. L'any actual, que ens ha ofert un campionat ple d'emocions i una bona lluita per al campionat ibèric, acabarà esplèndidament posant-nos en línia els representants del hockey europeu en totes llurs *faisons* tan diferents i donant-nos una idea força completa del màxim valor continental.

Set són els països que estan a punt de enfrontar-se: Bèlgica, França, Itàlia, Iugoslàvia, Turquia, Suïssa i Espanya. Es tanmateix una llàstima que no s'hagin inscrit nacions de la categoria d'Anglaterra i Alemanya, que al nostre entendre posseeixen els millors hockeyemen europeus. Els teutons, hem tingut ocasió d'admirar-los algunes voltes, i dels anglesos, bé

que no hem pogut fer-ho d'una manera seriosa (puix els partits que aquí han fet equips desmembrats pertanyents a llur esquadra, no es poden considerar com a tals, en canvi en tenim boníssimes i fidels referències per les victòries verament sorolloses que han obtingut sobre francesos i belgues, algunes de les quals han assolit proporcions monstruoses com el resultat contra França de fa dos anys, de setze gols a cap.

Per nosaltres el que més d'aprop ens toca és el paper que els espanyols puguin fer en aquest concurs, que creiem que pot ésser, per poca sort que tinguin, força lluit. El sorteig ha afavorit bastant a Espanya, a qui li toca jugar de sortida contra França, a la qual creiem que pot guanyar amb relativa facilitat. Del que pugui passar després, és molt difícil fer-ne pronòstics, ja que hi ha equips com els italians que són incògnites del tot. Del resultat que hom obtingui amb aquests, comptant del valor dels austríacs,—els probables líders del campionat,—depèn el resultat final.

Nosaltres creiem que els espanyols poden arribar a la final i donem com a segur que s'emportaran un dels quatre premis existents.

Els belgues, malgrat la victòria que obtingueren l'any passat a Madrid contra l'equip d'Espanya, creiem que poden ésser vençuts, puix que aquella desfeta fou deguda, més que res, a motius l'origen dels quals estava molt lluny del camp de joc.

Els seleccionats que marxaran avui, dimarts, cap a Suïssa són: Isamat, Ll. Castillo, Heraso, Ll. Satrustegui, Argemí, Aguilera, Lobo, Triana, Torres, Casas, Richi, Urquijo, Junqueras, Rierola, E. Isamat, Saprissa, A. Satrustegui, Roig, Giró, Brull i Becerril. Vuit pertanyen al Polo, set a l'Atlètic de Madrid, quatre al F. C. Barcelona, un al Terrassa i un a la Cultural Deportiva de Madrid. Com es veu, l'equip va format en la seva majoria per catalans. Al nostre entendre aquest equip és el millor que en aquests moments es pot constituir i felicitem la Federació Espanyola, que ha sabut seleccionar justament prescindint de certes campanyes estúpides, filles de l'enveja o de l'esprit d'eterna crítica, per desgràcia tan arrelat entre nosaltres.

Acompanyen l'equip els senyors Aranguren i Freissner, de la Federació Castellana. Els que aquí ens quedem els desitgem bon viatge i força sort.

L'equip que crec hauria de jugar és el següent:

Isamat	
Lobo - Torres - Triana	
Rierola - Isamat - Saprissa	Giró

Pel lloc d'interiors esquerra es pot triar entre A. Satrustegui i Roig, el que millor s'entengui amb els seus companys, punt que tots dos tenen qualitats que els fan dignes d'aquell lloc. Sobretot si el camp està mullat és preferible ue jugui Satrustegui, ja que En Roig juga només que amb una mà i això li resta seguretat.

Cal advertir que el camp serà d'herba, cosa que per l'entrenament dels jugadors d'aquí és un inconvenient.

Juqueras és molt ràpid, i és que juga amb una sola mà i és molt individual, a més a més no ha sabut acoblar-se als seus companys de línia. Rierola en canvi està compenetrat amb l'interior dreta, no fa sinó als peus dels davanter, i és molt més segur perquè juga amb les dues mans.

Un consell volem donar als que van a Ginebra: que l'equip el fassin els jugadors, no la Federació; d'aquesta manera amb l'interès de guanyar no hi haurà favoritismes de club.

El primer partit que segons la sort ens ha tocat és França-Espanya, no cal que ens creguem que és un partit guanyat, ja que el match de París el gener darrer, de no ésser la mala actuació del porter francès, un altre hauria estat el resultat.

El segon partit és contra Suïssa, i encara que França sempre ha guanyat els suïssos, cal tenir en compte que s'ha de jugar en camp d'herba i que ells ja hi estan acostumats, mentre que pels nostres és un naudecap notable, a més a més del que representa e llugar a casa seva.

MONTEYS

B à s c u l e s
Arques per a cabals
Pibernat

Carrer de Parlament, 9

FUTBOL

Paraules Preliminars

Com veiem el futbol

Podríem establir-los de dir que en una revista esportiva no hi pot manca una secció dedicada al futbol.

Aquest esport, de procedència anglesa, s'ha conaturalitzat arreu, quedant-hi com a mitjà d'expressió propici de les peculiars característiques de cada poble. Ha aconseguit enfundir les seves arrels en tot terreny assaonat perquè és indubtable que porta en les seves entranyes una prometença de fruits inexauribles.

Però, ens trobem que la nostra revista surt a la llum en un temps de recel, potser millor seria dir-ne d'inici d'una pregona adversió, que si un pot trobar pretext en una llegenda de desviacions no podem considerar com cristallització definitiva d'un d'estat d'ànim col·lectiu. I la nostra actitud ha d'ésser, davant dels nostres lectors, definida per tal de justificar la nostra conducta en l'esdesvenidor.

Creiem fermament que el futbol, amb tots els seus defectes i possibles perills, ens fa un gros bé. Ens fa un bé, no pas la collita d'asos que ens poguem prometre pel major esplendor del futbol-espectacle, sinó per haver obert al nostre jovent un passatemps que porta incalculables avantatges morals i físiques sobre els que planaven fa vint anys damunt les generacions que pujaven.

A les preocupacions del qui, en despatxos o en tallers, han de seguir la llei de guanyar-se el pa amb la suor del seu front, el futbol ofereix el complement necessari per a l'equilibri de l'organisme, d'un espai, que senya de disciplinar els esforços; que aviva el sentiment de la solidaritat humana; que enforteix el cos i vivifica l'ànima; que obre camp a la iniciativa individual, i que, per damunt de tot, dona consciència de l'esforç de cada u vigoritzant el self-control i confiança en si mateix.

Quin dubte té que, com en tots els camps de l'activitat humana, els perills són molts! Però, venen quan l'individu està mancat dels més rudimentaris principis morals, i quan els directores, encarregats d'endigar el davassall d'energies que es manifesten, no estan a major altura, quan a concepció moral, dels qui busquen en el futbol un fi materialment utilitari.

Es per això que cal procedir sempre amb una norma que condemni els greuges que en tots sentits es cometin contra el fi primordial del futbol, que és el de tota l'obra esportiva, o sia el de formar el caràcter i enaltir la dignitat humana ensems que fer l'individu capaç d'un ample rendiment.

Confessem que el futbol-espectacle és necessari; reconeixem també que la seva força es veu desnaturalitzada per fets inevitables. Missió de tots és procurar desllindar el camps per tal d'encarrilar, en sentit paral·lel, emperò per camí distint, l'obra que s'ha de fer.

Potser tenen raó els qui protesten de la excessiva transcendència que s'ha donat a les lluites futbolístiques, exagerant i gairebé deformant la seva genuïna significació, i fent-les escola de males passions contra aquestes exageracions, que ens han portat a espectacles llastimosos, cal reaccionar amb tota energia. El fet esportiu no pot tenir més significació que la capacitat per l'acompliment d'un esforç d'intel·ligència. Aposar que en un mateix ordre d'activitat, hom és l'únic capaç de fets extraordinaris, ens sembla una pretensió ridícula i contrapoduent, àdhuc diríem im-

moral. Ajupir-se lleialment davant la superioritat d'altri fa la grandesa de l'esportiu; treure de la competència l'estímul per superar-se en lluites futures, és el fonament de la virtualitat esportiva.

Convé que tots ens amarem d'aquestes veritats per tal de dignificar com cal l'esport català. Nosaltres hem de tenir-les present sempre en la nostra actuació.

En què al que serà aquesta secció de L'Esport Català, atenent a la seva estructura, nostre intent és procurar donar l'importància deguda al futbol estranger, que pot ser font de profitoses ensenyances. No cal dir que lo nostre serà tractat degudament, però evitarem de dedicar als fets més espai del que es mereixen. Tot el que sia ressenyes d'acts serà tractat, procurant donar-ne una idea o impressió general ans sue una relació detallada, que tingui sols el valor d'una repetició de fets. Tampoc caurem en el defecte de concedir un excésu privilegi al futbol en perjudici d'altres esports, però si que tindrem per a ell l'atenció deguda en gràcia a la seva extesa difusió i al seu caàcter enimentament popular.

SMILER

Comentaris sobre el Campionat peninsular

"La jornada del diumenge ha aclarit quelcom els horitzons en quant al Campionat d'Espanya es refereix."

Demanem al lector que ens perdoni aquest començament tan vulgar, en gràcia a la veritat que conté. És segur que cada jornada ens aclara alguna cosa, i que per esboirar del tot els dubtes i el neguit cal esperar fins després del 10 de maig, dia de la final del Campionat.

Però, anem al cas. El gros avantatge dels fets d'abans d'air, com la tindran els de propers diumenges, és que ens permetran de fer càlculs i aventurar pronòstics amb menys possibilitats de quedar malament. La qüestió és clara. És més fàcil encertar havent d'escollir entre uns pocs equips, del tot o gairebé semifinalistes, que no pas endevinar-la quan es tenen davant 12 campions amb més o menys probabilitats d'arribar a conquerir els honors màxims del futbol peninsular.

I amb tot i això, qui sap encara les coses que poden succeir que desmentin tots els càlculs que, amb més o menys cura, es facin a l'entorn dels probables resultats en les semifinals o en els partits de desempat.

Aquest any estem abocats a tenir sorpreses fins a darrera hora. Després del que hem vist en els campionats parcials, res no té d'extrany que la "season"—siguem neologístament elegants—acabi fent-nos rodar més el cap.

Digueu-me; què seria del futbol sense els trasbalsos que de tant en tant ocorren, esbocinant pronòstics, desmentint les apariències, arruïnant faia-guers optimismes i deixant en mal lloc els que tenen la penosa obligació de servir el públic l'anunci de l'esdevenidor, com si fossin mèdiums clarividents o estraçaleries tiradores de cartes per a ús de Julietes despistades?

I anem al gra. Tenim en perspectiva quatre semifinalistes, que, us plagui o no, direm que seran: el F. C. Barcelona, el Cadre de Vigo, l'Arenas de Guecho i l'Athletic madrileny, encara que a aquest li falti el partit decisiu.

Com que no volem complicar les coses amb narracions retrospectives, deixarem que cada lector ressegueixi el difícil camí que han hagut de fer els esmentats equips per guanyar-se el lloc de semifinalistes.

Que ho arribessin a ser el Celta i el Barcelona, era molt de suposar guanyant els respectius campionats. A darrers de l'any darrer, ni de l'un ni de l'altre no n'hauria donat ningú cinc cèntims. El fet és que es varen desensopir a temps i varen retrobar allò que s'ha convingut d'anomenar "forma", i que nosaltres podríem convertir-ho en "ençaix". Individualment i col·lectiva, trobem que als jugadors els va bé l'adjectiu, i decididament el posem en circulació recomanant-li que tingui compte a pendre mal, cosa fàcil en els temps que correm.

Més estrany ha semblat a tothom, que l'Athletic de la vila de Pos i l'Arenas pugessin tan amunt. I és que del primer ningú no en sabia res, sinó que havia pres el títol al Madrid d'aquest any, que segons sembla, no és ombra del de l'any passat. Naturalment, que guanyant rivals de poca consistència, la vàlua de l'Athletic havia d'ésser posada en dubte. La seva actuació, en aquests dos darrers partits contra el Sevilla—després del brillant empat d'aquest amb Budapest,—ens ha obert els ulls, fins a donar-li bel-

ligerència d'enemic temible, i fent-lo favorit per a les semifinals.

Els blau-grana, que després d'una seguida de partits brillants han tingut dues encepegades—certament explicables, però al capdavant encepegades—hauran de fer un esforç suprem per salvar el pròxim obstacle, que sons el nostre parer, serà el més difícil de tots els que han tingut fins ara en front i dels que puguin tenir després, en cas d'arribar a la final, més encara si ho és l'Athletic.

Nosaltres no volem ésser pessimistes, però tampoc podem refiar-nos massa. L'Athletic madrileny és avui conceput com un dels equips més iguals i més sencers d'Espanya. Al joc hi ajunten l'energia indomptable dels bascos. No en va en té un empelt! En el Barcelona aquesta energia indomptable per guanyar, li falla en algun dels seus elements a voltes. Quant a joc, és indubtable que els blau-granes semblen tenir una superioritat, ara que la tradició s'ha renuat després d'un breu parèntesi. Però el que es considerava un perill—en realitat, el que ha estat la salvació de l'equip,—o sia el rejoyeniment de les línies, creiem que ha estat minso, o en altres termes, ha estat massa prudent, respectant venerables antigalles, que demanen a crits la pau i tranquil·litat d'un retir ben guanyat.

En fi, la prova més difícil per a jutjar del tremp dels nostres jugadors, està per fer. Ni massa desconfiança ni excésu optimisme. Ferma creença en la flama de l'entusiasme que els arbora en els moments decisius ja que no sempre. I pel que pugui ser, fem vots perquè guanyi el Sevilla.

Quant a l'altra semifinal, temem per la sort dels jugadors del Celta, malgrat la seva boníssima forma actual. Els "areners"—als quals veïerem perdre dos partits al camp de l'Europa—han seguit una línia recta i ascendent, sorprenent-nos amb fets extraordinaris.

De la forma com la seva moral—la força més evident de l'equip al començament de temporada—ha crescut fins aquests darrers temps, i la millora notable en l'actuació dels seus joves i ardis davanters—entusiasme quintaessenciat!—fan d'ells un equip de grossa potència. Nosaltres veiem els jugadors de l'Arenas capaços de reproduir la gesta de l'any 1919, sigui dit amb permís de l'altre finalista.

TRAVETA

Els Campions Olímpics de Futbol
jugaran a Barcelona el dia 11
contra el

C. D. Europa
(Camp de l'Europa)

El dia 12, contra el
F. C. Barcelona
(Camp de Les Corts)

El dia 13, contra una selecció
Barcelona-Europa
(Camp de Les Corts)

A les 4 de la tarda

CAMISERIA

FITÓ

Jaume I, 11. - BARCELONA

Rebudes les últimes novetats per a camises a mida

Preus moderadíssims

A Les Corts

L'Estadi de Saragossa és,
si fa o no fa el de l'any darrer

El partit del diumenge serveix d'entrenament als blau-grana

El partit jugat abans d'ahir al camp de Les Corts era, a jui de gairebé tots els aficionats, un tràmit més a complir en el plet on es ventila el títol de campió peninsular. Una molt petita minoria potser creia l'Estadi capaç d'inquietar un xic els jugadors del Barcelona, no solament per l'empat obtingut a Saragossa en la primera part de l'encontre que es jugà allí, sinó pels resultats falaguers obtinguts jugant amb el València, en el segon dels quals el Campió aragonès fou batut només per un gol i encara de *penalty*.

Però, els pocs que tenien la il·lusió de veure lluita aferrissada, havien oblidat que el partit es jugava a Les Corts, en un moment excepcional de la vida del Club, i calia fer tots els possibles per donar als seus nombrosos adeptes l'escalf de l'entusiasme que dona una actuació afortunada i la sòlida confiança per enfortir llur moral davant les més difícils lluites que han de venir.

No pot negar-se que els jugadors del Club campió de Catalunya assoliren el diumenge les dues coses. Hi contribuï fortament el presentar-se l'equip complet, com també el fet d'haver-se arrodonit amb encert la línia davantera, que demanava anguniosament el socors d'un extrem dreta a l'alçària de l'equip. Consta que amb aquestes paraules no volem escatimar elogis a qui l'ocupà fins ara, el qual posà tot l'entusiasme en la seva missió, però és evident que era el lloc que fluïxjava en el bàndol.

A més a més, la moral ferma del jugadors blau-magrana venia — caldrà dir-ho? — de l'absoluta certesa que tenien en la seva victòria, amb la qual comptaven per endavant.

Totes aquestes circumstàncies contribuïren a que l'onze del Barcelona s'exhibís en un conjunt primorós, en el qual es revelà una insospitada homogeneïtat de tots els jugadors i àdhuc de les línies, que donà al bàndol una màxima eficàcia. Per bé que es jugués amb tota l'energia, poquíssimes vegades es donà la sensació de violència. I és que en el joc emprats pels jugadors catalans predomina abans de tot

Samitier en una de les seves entrades característiques

la serenitat, la col·locació, l'habilitat a desfer-se del contrari, la superioritat en el domini de la bala passada suaument i de primer antuvi al company, i la varietat sorprenent de joc, que desconcertà visiblement els mitjos i defenses aragonesos repetides vegades. En resum pot dir-se que l'actuació dels locals, intel·ligent i harmoniosa, curulla de fineses i d'enganyos de bona llei, fou per als espectadors un espectacle delitós. El més bell caire del partit fou, com hem dit, l'absència de brutalitat i d'incorreccions, i no ens desment la pruija de l'àrbitre d'assenyalar repetides faltes, de les quals la majoria sols foren una realitat en la seva imaginació, per no dir-ne falsa concepció del joc.

El Barcelona donà, en tot el temps, la sensació de no produir, aparentment, cap esforç. I com més difícil no és jugar aquest fútbol que l'altre que ens dona el regust de lluita despietada, en la qual el fi justifica l'adopció de tots els mitjans! I no obstant, la disputa de la bala fou sempre coratjosa i enèrgica.

Se'ns dirà, potser, que fou possible a l'equip campió de Catalunya, d'exhibir-se en un partit, que fou més d'entrenament per a ell que de Campionat, per la feblesa manifesta del contrari. Certament, no reconèixer-ho seria negar l'evidència; malgrat aquesta circumstància hom pot dir, segur de no mancar a la veritat dels fets, que amb tot i això el Barcelona tingué una tarda afortunadíssima, puix que altrament no li hauria estat possible fer-se mestre del camp en la mesura amb què ho fou.

L'Estadi, de Saragossa, ens ha produït, deixant de banda el resultat, més bona impressió que l'any darrer. No gaire, però. Els seus jugadors demostraren tenir concepte més clar del joc a fer en els seus intents d'avenç, però no aconseguiren reeixir per la superioritat absoluta dels seus contraris: els marcats, per l'art de desmarcar-se; els que avançaven portant la ala, pel seu dribbling; en el joc alt, per la major precisió en el joc de cap, i fora d'un cas concret, per la major lleugeresa de cames i a fer les passades. Potser hi ha millora, també, en evitar de perdre la pilota, defugint passades impossibles; però l'equip, bé que millorat com a tal, dona la impressió d'ésser bastit amb materials no gaire valuosos. Si haguéssim d'esmentar els jugadors pel temps demostrat abans d'ahir, només treuríem el defensa esquerre, interior dreta, exterior dreta i mig esquerre, com a distanciat de la mediocritat general.

En l'equip del Barcelona hi hagué, naturalment, gradacions en el mèrit individual. Com a línia més completa ens quedem la davantera. L'assaig de provar Martí en l'extrem fou satisfactori del tot; aquest, amb Piera i Bosch féu jugades bellíssimes. Sami fou el de les grans jornades. L'Arnau féu una segona part admirable, després d'una primera discreta. L'actuació de Sagi fou gris; sols es deixondia a darrera hora. Bosch i Carulla tingueren una boníssima tarda, tot i desmarcant per massa confiats al segon temps. Sancho no estigué pas a una gran alçària; en la part final millorà. La defensa tingué poca feina: Walter, com de costum, en fou l'ànima. Per a Plattko el partit fou molt fàcil.

De l'àrbitre, senyor Calderón, de Sevilla, podem dir-ne el mateix que d'En Plattko; només hi afegirem que ens sembla que no calia anar a cercar-lo tan lluny. S'entestà a justificar les dietes tocant coses inversemblants, ja que els jugadors no li daven gaire feina.

Esmentem com es marcaren els gols.

El primer fou obra de Samitier. Després d'una passada de Sancho a Martí, tornada al davanter centre, aquest xuta, parant el porter. L'àrbitre donà el gol en mig de protestes. No veiérem, com gairebé ningú, que passés el marc *tota la bala*, però l'àrbitre estava ben col·locat per apreciar-ho.

El segon gol vingué d'un bon xut de Piera: després de topar la bala a la barra, entrà a la xarxa. Martí féu la passada a Piera.

El tercer l'assolí Samitier, recollint una passada

—Afiguri's que dèiem tot el partit amb el vent en contra, que tres corners que ens havien tirat els havíem aclarit amb penes i treballs, que teníem un interior a l'infermeria, que estàvem empatats, que sols faltaven cinc minuts per acabar-se el partit... i l'àrbitre xiula penal!!

—El pobre Paladurès, que venia castigat de tot el campionat, que havia anat feia vuit dies a València amb el Sister, no va poder resistir més. Eren massa emocions per un home sol! Aquell penal fou com la gofa d'aigua que fa fer vessar el vas. Va torçar el coll, ens va caure a terra... i miri-se'l: no se n'ha aixecat més. Tot per un penal! El mort, redreçant-se:—I què ens van fer gol?